

Mikor kezdődik és végződik egy kapcsolat?

2013.11.11.

Utolsó frissítés 2013.11.11.

Szeret, nem szeret, fekete-fehér, igen, nem?.

Mikor kezdődik és végződik egy kapcsolat? Vajon mennyi időnek kell eltelnie ahhoz, hogy az ember végérvényesen úgy döntsön, hogy kilép egy kapcsolatból? Vajon mennyi időre van szükség ahhoz, hogy valaki kimondja a boldogító igen-t, legalább önmagában egy első vagy második, harmadik vagy sokadik új kapcsolatra?

Szerintem erre a kérdésre nincs általános válasz, mint ahogy semmire sincs általános és egyértelmű felelet. Minden kapcsolatnak meg van a maga belső időtartama, ami a valóságban az igen mondástól, a nem kimondásáig tart, vagy az igen elmélyülésével örökké tart valóban.

Mert mindennek rendelt ideje van...

Ahogy nem volt még telefon sem pár száz évvel ezelőtt, úgy nincs ma még olyan gépezet sem, amely egy az egyben felvinné a gondolatainkat, és írásban vagy képi formában közvetítené azt a nagyvilágnak. Pedig napról napra egyre több új felfedezés lát napvilágot a világhálón és a hozzá csatlakozó, azt üzemeltető berendezések sokszínű világában is.

Hogy mikor találkozik két ember, és hogy mikor mondják azt mindketten, hogy legyen, hogy éljen és virágozzék a párkapcsolatuk, azt talán csak odafent tudják, akik megírták ezt az élet nevű forgatókönyvet, melyben mindenki főszerepet játszik; a saját életében legalábbis biztosan, miközben mások életének mellék vagy epizódszereplője mindössze.

Ahogy egyszer egy barátom írta, több próbára és főpróbára nem adtak lehetőséget. Megteremtették a helyszínt és az időt, odatették a lehetséges szereplőgárdát, aztán kezdődhet az előadás! Mi meg itt csetlünk-botlunk egymáson és egymásba, aztán ha jól sikerül, boldognak nevezük magunkat, de ha nem, akkor boldogtalanok leszünk, és sok-sok butaságot teszünk magunkkal és/vagy a másikkal. Azért is írom le százszor és ezerszer, hogy "a másikkal"; mert abban valahogy benne van, érződik, talán az, hogy amit a másik emberrel teszek, azt önmagammal is teszem.

Az élet színpadán - a főszerepben

Nem kell sem égi, sem földi bíróság ahhoz, hogy furdaljon és megszólaljon a lelkiismeretünk Szerintem nincs az az elvetemülten aljas és gonosz emberi lény, akit nem zargatna valami onnan belülről időnként, hogy nem jól van ez így. Csak hát választott életjátzmájának megfelelően tovább kell vinnie a szerepét, amit - valljuk be fájdalmasan - lehet, hogy éppen rá osztottak, vagy ő maga kérte még odafönt, mielőtt ide született volna, és nem is tudna másmilyen lenni, más dolgokat tenni, ha akarná sem. Mert valamit végig kell vinnie, vagy legalább is jó darabig. Aztán persze eljőhet egy csendes belső pillanat, amikor megtörténik benne a transzformáció, az átalakulás. De hogy ez mikor és mitől következik be, azt nem lehet köznapi gondolkodással előre tudni. Ha árulónak jött ide, akkor azt kell eljátszania és megélnie teljes gözzel, hogy ő legyen a legkiválóbb áruló vagy gyilkos, tolvaj, bandita és így tovább. De persze lehetett odafent más szerepek közül is válogatni, úgyhogy lehetünk kedves nővérek, és édesanyák és cukorfatok és drága nagymamák is, bármik, amik csak szeretünk volna.

HarmoNet tipp: Szerelem vagy barátság? Nehéz határt húzni - Ragaszkodás és összetartozás egy kicsit másképp >>

Az élet játékában kedvünkre játszhatjuk a szerepünket; itt és most. De szerepcserére nem nagyon van esély egyetlen életben belül. Aki a nyusztit jött eljátszani, nevetségességnek hathat, ha oroszlánüvöltést produkál, és jól meg is verhetik érte. Aztán majd jajgathat, hogy jajajajjj, én nem is ezt akartam mondani. Késő bánat, a megérdemelt büntetést senki sem kerülheti el! Egymást és önmagunkat büntetjük, mint egy folyamatos rögtönítélő bíróság; bajt, problémát, betegséget hozunk létre tévútjainkon. Útvesztőkbe rohanunk nap, mint nap; a sötét tudatlanság útvesztőibe.

Adok-kapok, baby

Vigyázzunk hát nagyon, hogy ha fût belülről bennünket az indulat, mert lehet, hogy ha kiadjuk, olyat kapunk vissza, amit már nem tudunk kézben tartani, és jó esetben elsodor a saját energiánk messze attól a céltól és feladattól, amire ide születünk. Más esetben pedig kényszerpályára, egy teljesen más, soha nem is kívánt szerepkörre ítélt, amiben rendre kudarcot vallhatunk, megbukhatunk.

Kell, akarom, magamévá teszem

Mikor van tehát az, hogy az embert betölti a bizonyosság: ez az ember itt kell nekem, ezzel egy életen át vagy éveken át biztonságos jó kis párkapcsolatot fogunk tudni létrehozni: Avagy mikor jön el az ehhez igen hasonló bizonyosság bennünk, amikor ki tudjuk és ki is merjük mondani, hogy VÉGE. Köszönjük szépen, de most már aztán tényleg vége; nincs több csiki-csuki, évekig tartó próbálkozás, oda-vissza költözések és legyünk jó barátok, csak még ma csókolózzunk egy nagyot. Nincs semmi, csak egy pont, egy full stop, ahogy az angol mondja nagyon érzékletesen, egy teljes állj, egy végső vég.

Meg kell-e hálnia ahhoz valakinek, hogy ez így legyen? Nem, nem hiszem. Sőt a saját példámon tudom, hogy a meghalás nem megoldás semmire sem. Az érzelmek és az energiák itt maradnak elvarratlanul, és bizony sok időre van szükség ahhoz, hogy elcsituljanak, megnyugodjanak, és képesek legyenek másfelé is tekinteni. Amikor 17 évesen

meghalt az én első szerelmem, még 2 teljes évig itt maradt velem, s bennem az ő élete is.

És a szakítások, a hirtelen elválások is pontosan ilyenek. Hiába van ott a bírósági végzés, ha a pár még nem oldott meg sok mindent abból, amiért találkozniuk kellett, és hiába van ott egy esküvő, ha a pár még éretlen arra, hogy valóban holtomiglan holtodiglan, jóban-rosszban…

HarmoNet tipp: Szerelem, házasság! - És a gyerek? Na azt már nem! >>

Papír-arcpír

A papír nem számít, csak az a pír az arcodon, amikor szégyelled, hogy belementél, vagy éppen azt, hogy kimentél belőle, amikor még benne sem vagy, de kint sem tudsz létezni igazán. Az élet nem könnyű játék, de meg lehet nyugodni, mert tudható, hogy mindennek rendelt ideje van.

Semmi nem jöhet létre, senki és semmi nem születhet vagy halhat meg előbb, mint ahogy az bele van kódolva. Bár hisszük, hogy túl korán jött vagy túl későn ment. Nincs ilyen. Csak nekünk balga élő emberi lényeknek tűnik bármi is „túl”- zásnak. Ő viszont pontosan annyit élt, és akkor jött, amennyi meg volt írva neki a nagy szerepkönyvben.

Vagy amennyit önmagának megírt. Mert van szabad akarat is, csak kérdés, hogy ez egybe cseng-e az univerzum akaratával

Atyám, legyen meg a Te akaratod!

A kapcsolat elrendelt ideje

Egy kapcsolatnak is rendelt ideje van. Csak tudnunk kell megérezni, hogy mikor mondjunk igent rá vagy nemet.

E két szó között pedig csiszolódás van, és égető kohó, alkímia és a sárból arannyá válás folyamata.

Rajtunk áll, hogy sikerül-e.

Nem! - Mikor kezdődik és végződik egy kapcsolat? Vajon mennyi időnek kell eltelnie ahhoz, hogy az ember végérvényesen úgy döntsön, hogy kilép egy kapcsolatból? Vajon mennyi időre van szükség ahhoz, hogy valaki kimondja a boldogító igen-t, legalább önmagában egy első vagy második, harmadik vagy sokadik új kapcsolatra?